

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 30. lipnja 2021.

[[Multimedia](#)]

Poslanica Galaćanima – 2. dio – Pavao-Pravi apostol

Braćo i sestre, dobar dan!

Polako ulazimo u sadržaj *poslanice Galaćanima*. Vidjeli smo da su među tamošnjim kršćanima izbili prijepori oko toga kako živjeti vjeru. Apostol Pavao na početku svoje poslanice podsjeća ih na prijašnje odnose, piše koliko mu teško pada što je daleko i ističe nepromijenjenu ljubav koju gaji prema svakom pojedinom od njih. Ne propušta, međutim, istaknuti svoju brigu oko toga da Galaćani slijede pravi put: briga je to oca u vjeri tih zajednica. Njegova je namjera vrlo jasna: potrebno je uvijek iznova potvrđivati novost evanđelja, koje je Galaćanima on propovijedao, kako bi se izgradio pravi identitet na kojem treba temeljiti vlastiti život. I to je načelo: uvijek iznova potvrđivati novost evanđelja, onog evanđelja kojega su Galaćani primili od Apostola.

Otkrivamo odmah da je Pavao duboki poznavatelj Kristova otajstva. Od početka svoje poslanice ne služi se prizemnim argumentima kojima su se služili njegovi klevetnici. Apostol se „uzdiže visoko” iznad toga i pokazuje također nama kako se valja ponašati kad u zajednici izbiju sukobi. Tek pred kraj poslanice, naime, jasno se vidi da je srž pokrenute polemike obrezanje, dakle glavni židovski običaj. Pavao odabire put koji vodi dublje, jer je u pitanju istina evanđelja i sloboda kršćanâ, koja je njezin sastavni dio. Ne zaustavlja se na površini problemâ, sukobâ, kao što smo često mi u napasti činiti kako bismo odmah pronašli rješenje koje daje lažni osjećaj da je postignut kompromis s kojim se svi slažu. Pavao ljubi Isusa i zna da Isus nije Bog i čovjek kompromisâ. To tako ne ide s evanđeljem i Apostol je odlučio slijediti najzahtjevniji put. Piše ovako: „Doista,

nastojim li ovo pridobiti ljude ili Boga?". On se ne nastoji svidjeti svima. I nastavlja: „Ili idem li za tim da ljudima ugodim? Kad bih sveudilj nastojao ljudima ugađati, ne bih bio Kristov sluga“ (*Gal* 1, 10).

Pavao se, u prvom redu, osjeća dužnim dozvati u pamet Galaćanima da je pravi apostol ne vlastitom zaslugom, nego po Božjemu pozivu. On sâm pripovijeda o svojem pozivu i obraćenju, koji se podudara s ukazanjem Uskrsloga Krista na putu u Damask (usp. *Dj* 9, 1-9). Zanimljivo je primijetiti ono što govori o svojem životu koji je prethodio tome događaju: „Preko svake sam mjere progonio i pustošio Crkvu Božju te sam u židovstvu, prerevno odan otačkim predajama, nadmašio mnoge vršnjake u svojem narodu“ (*Gal* 1, 13-14). Pavao se usuđuje reći da je on nadmašio sve u židovstvu, bio je pravi gorljivi Židov, „po pravednosti zakonskoj besprijekoran“ (*Fil* 3, 6). Čak dva puta ističe da je bio branitelj „otačkih predaja“ i „uvjereni branitelj Zakona“. To je Pavlova povijest.

On, s jedne strane, insistira na tome da naglasi da je okrutno progonio Crkvu i da je bio „hulitelj, progonitelj i nasilnik“ (*1 Tim* 1, 13), ne šteti pridjeva: samoga sebe tako kvalificira. S druge, pak, strana ističe Božje milosrđe prema njemu, koje ga dovodi do duboke promjene, koja je svima poznata. Piše: „Osobno pak bijah nepoznat Kristovim crkvama u Judeji. One su samo čule: 'Negdašnji naš progonitelj sada navješćuje vjeru koju je nekoć pustošio'“ (*Gal* 1, 22-23). Obratio se, promijenio se, promijenio je srce. Pavao tako iznosi na vidjelo istinu o svojem pozivu kroz začuđujući kontrast koji se dogodio u njegovu životu: od onoga koji progona kršćane zato što nisu poštivali predaje i zakon, bio je pozvan postati apostol kako bi naviještao Isusovo evanđelje Isusa Krista. Ali vidimo da je Pavao slobodan: slobodan je navješćivati evanđelje i slobodan je priznati svoje grijeh. „Bio sam takav“: istina je ta koja daje slobodu srca, to je Božja sloboda.

Dok se prisjeća te svoje povijesti, Pavao je pun čuđenja i zahvalnosti. Kao da želi reći Galaćanima da bi mogao biti sve samo ne apostol. Od malih je nogu odgajan da bude besprijekorni opslužitelj Mojsijeva Zakona i okolnosti su ga dovele do toga da se bori protiv Kristovih učenika. No, dogodilo se nešto neočekivano: Bog mu je, svojom milošću, objavio svojega Sina umrlog i uskrslog da ga navješćuje među poganima (usp. *Gal* 1, 15-16).

Kako su neistraživi putovi Gospodnji! U to se možemo izravno osvjedočiti svakoga dana, ali prije svega kad se sjetimo trenutaka u kojima nas je Gospodin pozvao. Ne smijemo nikada zaboraviti vrijeme i način na koji je Bog ušao u naš život: usaditi u srce i pamet onaj susret s milošću, kad je Bog promijenio naš život. Koliko se puta, pred velikim Gospodinovim djelima, nekako samo od sebe javi pitanje: kako je moguće da se Bog koristi grešnikom, krhkom i slabom osobom, da izvrši svoju volju? Ipak, ništa nije slučajno, jer je sve bilo pripremljeno u Božjem naumu. On je istkao našu povijest, povijest svakoga od nas: On je istkao našu povijest i ako s vjerom odgovorimo na njegov naum spasenja u to ćemo se uvjeriti. Poziv uvijek uključuje poslanje za koje smo određeni; zato se od nas traži da se za to ozbiljno pripremimo, znajući da nas šalje sâm Bog, sâm Bog koji nas podupire svojom milošću. Braćo i sestre, dopustimo da nas vodi ta svijest: prvenstvo milosti

preobražava život i čini ga vrijednim stavljanja u službu evanđelja. Prvenstvo milosti pokriva sve grijehе, mijenja srcâ, mijenja život, daje nam vidjeti nove putove. Ne zaboravimo to!

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima nakon kateheze

[...]

Nadam se da će ljeto biti prigoda da produbite vlastiti odnos s Bogom i da ga slobodnije slijedite putem njegovih zapovijedi.

Ovdje, u Vatikanu, radi mnogo različitih ljudi: svećenici, kardinali, časne sestre, mnogi laici, mnogi. Danas bih se htio zahvaliti jednom laiku, Renzu Cestièu, koji danas odlazi u mirovinu. Počeo je ovdje raditi s 14 godina, na posao je dolazio biciklom. Danas je Papin vozač: radio je sve. Molim pljesak za Renza i njegovu odanost! Jedan je od onih koji Crkvu svojim radom, svojim dobročinstvom i molitvom nosi naprijed. Zahvaljujem mu i koristim ovu priliku da zahvalim svim laicima koji rade s nama u Vatikanu.